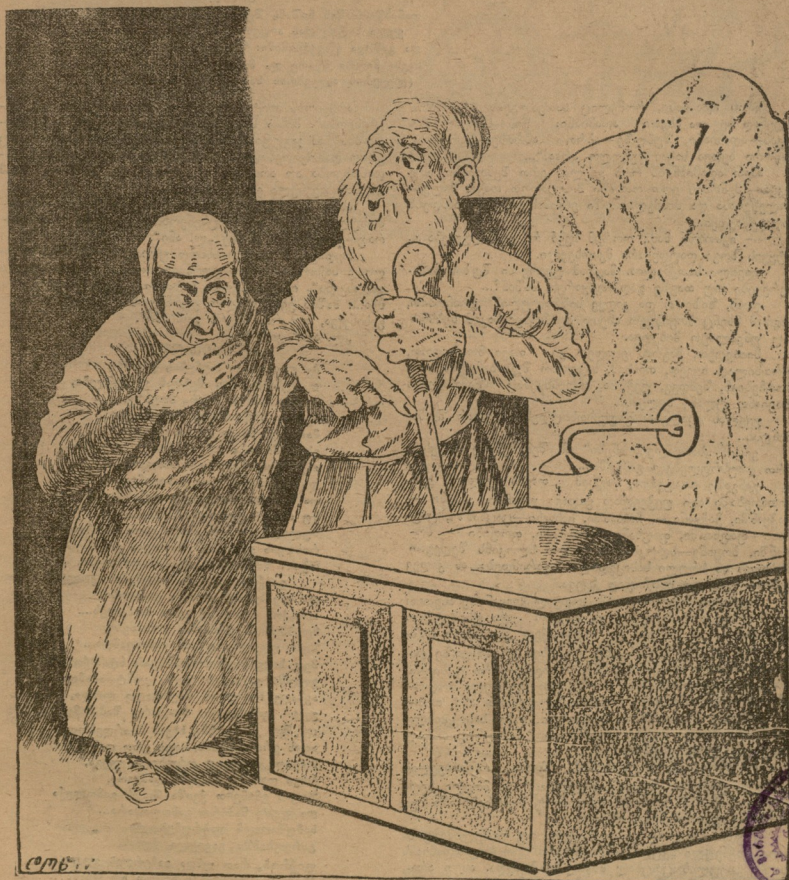

ბ რ რ ბ რ რ ბ რ

1928 წლის
აგვისტოს 26

ყოველ კანონს თავისი „შენიშვნა“ აქვს

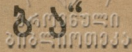

ომე.

— აი, ხელავ ამავ?
 — რა? ჩვეულმგრივი პირისაბანია..

— ადგილი, სადაც „ხელი ხელსა ვგანს“, სო-
 ლო ამისათვის არც მართს არა სჯიან..

„შ ე მ ა რ ც ხ ე ნ ე ლ ღ ჯ ე რ“ „მ რ უ დ ე ს ა თ ვ ა ლ ე მ ე ბ ი“

ს ა ნ უ

კუდში—ბეწვი, თვალში—ღირე

(ლიბერალურული)

ვოკაშულა:
ლ. ანი-ლიჩხუშვილი ახსნა,
ნიროს იძილი.

ახსნა:

თანახრობის ნიშანს შემდეგი ფრაზის კო-
ველი სიტყვიდან აიღეთ დასაწიხი ახრები
და გამოვა ფსევდონიმი: ლ. ანი, რაც ნიშ-
ნავს: ნიორი მწარე და მყარალოა...
(დევდობს ალგებრის სახელმძღვანელოდან).

მოს აღმანი, რომელიც სათვალეებს ატარებს...
შეძენად ბევრია მათი აღმანი: წინ—სათვალეები,
უკან—აღმანი, შუბლზე—აბრა, აბრაზე—წარწერა:
„სწორი მინდა საკავშირეო არაია!“

ასეთ აღმანზე რომ ყველას ერთ შენობაში, ანუ
უკეთ—შენობის ერთ ოთახში მოუყაროთ თავი, მიღწე-
მოლერებასა და ძინებლაში ერთმანეთს შეშაბანდებს
ჩაფლმწავდენ...

— იკითხონ მათ, თორემ ჩვენ რა გვეწადლება-თ,
იტყვის ზოგი დაუდევარი მკითხველი.

ღვილი სათქმელია. მაგრამ უგარგისი შემოს წამს-
პირეები თუ თავზე გაღოფაყარეს, მაშინ?...

დაბ, მიხლთი და კიდევ სბრალულის გრძნობით,
მაგრამ მინც მოეწყვეთ ასეთი აღმანიდანსაყენ ნებსით
თუ უნებლოთ მიხლვა.

მიხედეთ, მაგრამ ეკლდეთ კი თავი შოპრილოთ,
ფრთხილად იყუთ, თორემ, საკუთარ შემშანდებს რომ
მორჩებიან, შედეგ, უშეკრა, უშეკრესკენაც წამოსწავენ
თავიანი ტლანქ ხელებს...

ყველას ევალბა: გაფფრთხილდეს საკუთარ შემშა-
ბანდას!...

ვიცი, „სათვალეებიანი“ ამ შენიშვნაზე ასტუხენ
ერთ დღურულუნელ განგამს...

განგამს არიანგრა, მაგრამ თავის შემდგომ გან-
თითარებაში იგი უშეველად ფილაყაყანში, ყუანი —
ქაქანში, ქაქანი — ჩაჩხანში, ჩაჩხანი—ცაცხანში, ცაც-
ხანი—ფაფხანში, ფაფხანი—ფოფხანში, ფოფხანი — ბო-
ყინში, ბოყინი—სლოკინში... ხოლო სლოკინს შედეგათ
მოსდგეს ამ სრული სასიკვდილო გავრინდება. ამ კიდევ
ბერის უკბილო ჩიფრიფად ქცევა.

ჩიფრიფის ზვიდრი გი ამ ცოდვილ ქვეყანაზე ასეთია:
არის ერთი დღურულუნელი, ფაზრო და უსიმკრებლო
შოპრიობა რიი კომპისა და იტიო-აქეთ წვივისაგან მოშ-
დილ-მოარყული ჩარბის ანუ ლაშების ურთიანეთზე ცი-
ვი და შროლი ცაცუნისა, ანუ კიდევ—ორი უკბილო
გმას, შოლილოლობისაგან ძალზე დაგვირგბული ბოლო-
ების ერთი-ერთმანეთზე ლობიანი სლავებთან, ისე, თით-
ქმას აბლად წყლიდან ამოღობილი, ზრის სასიკვდილო
გგონიანში მყოფი თვეზე ერთმანეთს ნებეგრად მშრალ
ბლოლებს უტყაპუნენენო.

რა აბრი იქვს ამ ტყაპუნს? შოია. ჯესთაველის
შეშულს უგულოთ მტლაშ-მტლშიც კი მთელი ბედ-
ნიერება მასთან შენადრებით. ვიარეუ მყურებულში რი
შოლოდ უსამოლოებას იწვევს.

ცულია შოლოდ და ბურბელი, თუ რომელიმე ფაზ-
რით გაქმული „გული“ ანუ „ბოლი“ ცოცხალ აღმანს
საღემ სურულის ცოცხალ ნაწილზე პოზდა. ასეთ არა-
სახარბილო წუთს გუროლი ქელი წამოიძიებებს ხოლმე:
„ტანში დამზრინა“-ო...

არავისთვის სასამოუნო არ არის, რა თქმა უნდა,
შეუგნებელ „ბოლოს“ ასეთი შეტება.
მაგრამ დროა გაღვიდეთ საგანებ.

არსებობს ლიბერალურული მიმდინარეობა: „შემარ-
ტებრიობა“. მისა საუკეთესო წვერებმა იციან „ტარტა-
რობის“ ამ გგუფისაში დამოკიდებულება. მაგრამ არც
ერთი დამოკიდებულება, მდლომარობა, გგუფი თუ შიმ-
დინარობა არ არის დაშლული. ზოგი მართლაც რომ
„შემარტებრივი ელემენტისაგან.“

ასეთ „ელემენტად“ უნდა ჩაითვალოს აბლბან გა-
მოსულ უსიხლო „შემარტებრიობის“ № 2-ში მიბლოი-
რადი-უბრტკოსი, ვინმე „ლ. ანი“.

რედატვის საგულისხმოლ უნდა ითქვას, რომ სრუ-
ლიად საჭირო არ იყო ფურხლისთქმის ასეთი იმტლის
გამოსწავლა. იქნება „კულდა ბარიფით“ აკვირებული ვაი-
შეი... მაშინ ევალბოდათ თურნილის შესფურთ იბილი
გასწავლა, თუ რას სწერს „ლ. ანი“.

„ლ. ანი“ კი სწერს:

„პოემისიის დღე“

მე დავილაღე ოცენის გზებზე
და უსახლკარო შენთან ვბრუნდები,
შეტად ბასრა შაერი მთებზე,
შეტად ბარწიანვენი იავუნდები...
მაინც ეს ხმები და ეს ფერები,
ეს მომარბა და ავირა
ისე შეფობრა, ვით სიმღერები,
და ისე ნაზი, ვით სიმღერისა...
რა მომელოდა და რა დანარქვეს?
ნუ თუ ეს იყო ჩემი შივნები?
ხულის საღაროს რადა ვხდი ხარქველს?
რისთვის ვინთვის? რისთვის ვაგზნები?
თუთრ შამახებში ბაანდ ფარდები,
გააკეთე გრალი ვაანდების ქალებებს
და ისე შეჩინ თეთრი ვარდები,
თთქოს ათხი აქ გული მოპატუნს...
მეუბნებიან გრანობა ვიმონებს,
შენი დღექმები დრომ მიმოფანტა...
მეც სიყვარულით დამწვარი სტრუქონებს
გულში ვატარებ დღეს კონტრაბანდათ...
ავახად სურვილს მშრატულ ღლი,
გულს გმინავდი, როგორც შა-ნამებს,
და შენ კი თურმე სხვის შპირდებოდი
ათხს ერთ კიდებს, ათხს ერთ ღამეს...
შოვიდა რისხვით დრუბელი ღევა,
პრივი დაბნა, ხმლები დამყარა,
ღვეამ გმინვეთ ქვიშა შორს გამოდღქა
და ფუტე ნაპირთ ვამოთხარა...
სამუშაოდან დამბრუნებლი
გარეუბანში ვავიწიო ქუჩას,
ფიქრებს, რათ უნდა ვაჩქარე გულში,
როდესაც შპირდას ბოლო არ უჩანს?
მოვიფივარი მომაქვს სხვა მოგონება,
ეს ლექსებია ჩემი ქონება,
ხათ წაფიდე, როგორც ჯობია?
აგერ წყალი დვას და ტობია!...

ხუთი სურათი-ხუთასი მილიონი

ჩამდანი ასეთი არა მარტო სურათი, არამედ გარდნიოზური ცოცხალი საძმე გაკეთდა-
 ბა ჩვენი საზოგადოება კაპოზირის სასარგებლოდ და სასიკალოდ, როცა ინდუსტრიულიზაციის
 მიორამ სხსნი სამსხავით იძნება განაღდებულნი.. და „ბარბაროსს“ გულში უკვე კვაიოვიღე
 გით მყინება, ჩაღბან წინაღონი არის ღბარფუნებში, რომ სხსნი სამსხავით იძნება განა-
 ღდებულნი..

**სად არის მ ზოგოვი? აი, სად არის: „ლ-ანი“
 მანაზმოდხ:**

„ზევით მოყვანილი ლექსი არ არის ერთი ავტორის
 ეს შედგენილია „პოეზიის დღეში“ დაბეჭდილ ლექსები-
 დან და წარმოადგენს კოლექტიურ (1) შემოქმედების ნიმ
 უს. პირველი კულტურა მკვლევარს გავრინდაშვილს, მე-
 ორე—ზომილეთელს, მესამე — გროშაშვილს, მეოთხე—
 ტ. ტაშიძეს, მეხუთე—მარიჯანს, მეექვსე—თარიშვილს
 და მიყოლებით: იასაშინი, ბაბილენა და ტერენტი გრანე
 ლი.

ეს ლექსი სხვადასხვა კულტურებიდან არის შედგენი
 ლი, მაგრამ მთლიანობა მაინც დაცულია, რადგან არც
 ერთი ქართულ პოეტს, აქ მონაწილეს, არ აქვს თავისი
 განსაკუთრებული სახე და მთელი ქართული ლიტერა-
 ტურა წარმოადგენს ერთ უნიჭო შტამს. ეს კიდევ ერთ-
 ხელ იმის ამტკიცებს, რამდენად დაცემულია ქართული
 ლექსის კულტურა.

მთელი პოეზია ერთი ფონია და მის გარღვევა არც
 ერთი პოეტი არ ცდილობს. ყველა კმაყოფილია, თუ
 შტამს შეუფარდა თავისი შემოქმედება.

ბრძოლა ინსტრუმენტისთვის—აი მემარცხენე პოეტე
 ბის ლოზუნგია ...

ახლა ჩვენც ენახით, თუ როგორ „იბრძვიან“ მემარ
 ცხენე პოეტები ამ ლოზუნგისთვის:

- „მემარცხენეობა“ № 2:
- ჩვენი ყოველი ქვა
- სისხლით მოარწყულია.
- ჩამდანი გულაც გვაქვს
- იღვნი წაშლულია.
- ტალღები გარბიან
- მტკვარი იჭრინება
- ფეხებიც არ მიაქვს
- ვეღარ იქედება

შორს მუხა ირხევა
 ფრენდელთა კრებულებით
 და ღრიან ველებში.

დამე და ბინდა.

გაჯახიბრულ სხეულიდან
 ლექსი გამოდის
 ჭაღის ნატრებზე ესგავსება
 სულის ნახვევი

არც ეს ლექსა ვახლოვ ერთი ავტორის; ის ამო-
 ლებულია იმავე ეურნალ „მემარცხენეობის“ № 2-დან,
 რომლის კუხედაც ბრინულად ზის „ლ. ანი“ და ასე
 ესთქვათ, „კულტურა მზიკსაც არ იკარებს“... ამოღებულში
 თითო ლექსიდან (ბიძინა აბულაძისა, დავით გაჩეჩილა-
 ძისა და სხვათა თითო კულტურეტი).

მიუხედავით ამისა, ამ უნიჭობას, რომელზეც ჰგო-
 ღდეს „ლ. ანი“, საცხებით და პირნათლად ემსახურება
 ეს, „ლ. ანის“ ვიგებით, „კოლექტიური შემოქმედება“...

რა თქმა უნდა, საბოლოო ანგარიშში ეს უნიჭობა
 მხოლოდ და მარტო ოდენ მკვლევარის (ამ შემთხვევაში
 „ლ. ანი-ს“) უნიჭობას შეიცავს და მეტს არაფერს. რა-
 ზედაც ჩვენ ახლა სიტყვას ვეღარ ვანეგარობით. მაგრამ
 უფრო ნიჭიერთ და შეგნებულთ „მემარცხენეობიდან“
 ევალებოდათ ამ „მემარცხენეობისაგან“ თავიანთი
 შედარებით ჯერ მაინც სუფთა საქმის დაცვა.

ასე უკუდა „ლ. ანიები“ თუ უსუფთაო ბღნებები—
 ვღშაი!...

მაგრამ ჩვენ ვიცით, რომ ყოველივე ეს უფრო „მრუ-
 ლე სათვალეობს“ ბრალია, ვიდრე სალი თუ არა სალი
 მდგომარეობისა.

და ჩვენც ხომ იქა ვართ, სადაც „მრულე სათვალე-
 ები“ ან კიდევ—„მრულე სარკე“ ჰკიდაი!... თუნდაც ეს
 იყვეს ვინმე „პარტივერულის“ ცხიბია სხვა უფრო „მა-
 ტრეკემულს“ კულის ძირში!...

ტარტაროზი,

რევისორი ახმეტელი, რელსთ გუგუნის ამხვეტელი...

— შარშანწინდელ სეზონში გემის საქე მარცხნივ ძლივს მივმართე...
 შარშან რუსთაველის თეატრში „რღვევამ“ გემ „ავტორაით“ ძლივს ძლივობით გამიტანა სამშვიდობოს...
 წელს კი... როცა უწყლიდან, ახე ვსთქვათ, უკვე მშრად და ვარ ამოსული, ეს რელსების გუგუნის ჯავებით ავირადერა გადამიტანს: მემშინია ლიანდაგზე დაჯავებოსა... მარცხიანი შეიქნა რაღაც ეს ოხერი გჯა...
 —

ლოტო № 1

(სოც. უზრ. ყოზისარიანის და ქალ. აღმასკომის საუფრადღებოდ)

რუსთაველის პროსპექტზე
 არის ლოტო, პირველი...
 (ეს საკონკრეტო დარბაზში
 თუმც, არის საკვირველი...)
 თეატრში ხალხი არ შედის —
 აქ კი ვაჭედილია!
 (ვინ არ გზნდა აქ არ დადის —
 „ყრუ“ თუ გამოციდილია...)
 ბევრმა პარტიოსან კაცმა
 აქ „ჩაიხასჩანა“ ქეჟა...
 (მუშებიც ბევრი დადიან —
 ნაკლებია ბურჟუა)

არის აურზაური და
 ჩხუბი, დავიდარაბა...
 (ვინ იცის, რამდენს ენგრევე,
 მუშებით გულის დარაბას).
 სხაბრებლო გასართობებს
 ვინც რომ ფეხს არ აკარებს,
 როცა დაღამდება, ხვალ
 აღდება ლოტოს კარებს...
 რაც მოგებას გირეწნებენ —
 ვერ იბილავ მის თვალთ...
 უშეშველად დაგაკლებენ —
 მოგორადც სურთ, ძალით...

თანაც „დაქვესკად“ გაკლებენ
 ბილითს, „სატრეტას“, ნოტას...
 („ღლიანთად“ ვადაკლებენ —
 არ სჯერდებიან ვერცხლს).
 და უსამართლო მარცხელებსაც,
 ვისაც სურს, აქ ახალბებს...
 (რალა სხვაგან სანთლით ვეძებთ,
 აქ ვერ ვხსავთ ყაჩაღებს?).
 — კომისარიანტა ვეითობა,
 შენ ვით ბედავ უარსო? ომის
 გადაწყვეტილებას გვერდს
 ვერცხვს აუარსო!...
 აქ მსახური მომსვლოლს უმზერს,
 ვით მონასა და ყმასა...
 (როგორც სურს ისე ვეჭვევა,
 არ გულბიებს ხმასა...).
 ზოგიერთ აქ მსახურთაგანს
 თავი მალოა უჭირავს,
 კრიკუნს დაძახების დროზე,
 ტბილად სძინავს და ხერხანებს,
 მოპარული კარტი იგებს —
 ეს ბევრმა აღიარა!
 (საქიროა ილმოიფერას
 აქედან ეს იარა...).
 ვის ერგება, ვის აძლებენ,
 ან ეს წესი ვისა?
 (საქიროა, რომ ხანდისხან
 ექნას აქ რევიზია!))
 სისულთოვეზე რა ვითხრათ,
 ნავის გოდორსა ჰვავს!
 (ამ საუცხოველ შენობას
 პატრონი აღარა ჰვავს?!).
 ვერ ვაივლი, იმოღენა
 აქ ნავაგი ქოჩილება...
 კიბე, დარბაზი, ვერანდა;
 მოუღელელად ფუჭდება...
 ახალ შენობებს ვაზრებთ, —
 აშენებულს კი ვანგრევეთ?!
 (აღმასკომი, რასა ფიქრობ? —
 ყურებს რად არ ვაანძრევი).
 ყველაფერი წინ მივიწევეთ,
 ის ველარ ვნახეთ ხოლო,
 ლოტოების არსებობას
 თუ მოიღება ბოლო?!
 —

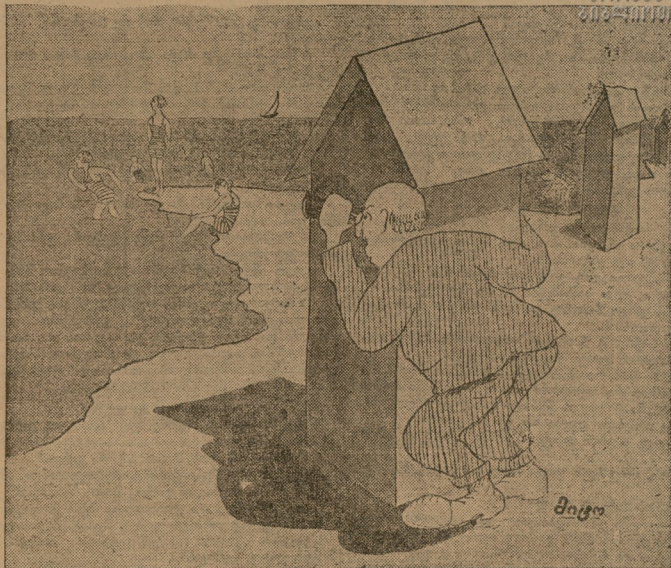
ბარზან.

ხაზი (გურია)

ყავალითა თავმჯდომარეს
 აქვე ნახავთ, თუ გწალია,
 ხევის აფთიაქის გამგეს,
 გვარად იგი ჩიკაძეა.
 შვიი ოიონი გავმოხილსა
 დაქაჯავია თვის ბინა,
 დამთვრალა და დაწოლილა
 იქვე აფთიაქის წინა.
 თვის სოფელეუ წამოადავა
 წამოლსათვის ერთი გუგნი,
 რა რომ ნახა მთვრალი გამგე,
 მას დეცა თევში მებნი.
 შორიდებით გააღვიძა,
 რეცნებთ მისცა ხელშია:
 „შინ ავადმყოფი მიკვლიბა,
 სოლი მადგია ყელშია!
 ვამოიარევა, წაივითხა
 მომეცინარემ დიდი ეწმით:
 ეს წამალი დღეს არ არის,
 ექლი ფოსტით ან დეკემით!“
 დეკემით კი წამლის მოსვლა
 არ გქმენია ჯერ ხანამდე;
 სჯობს, დეკემით, ვისიც ჯერ არს,
 მოგავშოროს მსტავის გამგე.
 მაგენ.

სამართლიანობის მოყვარული გვეგი

სამართლიანობის მოყვარული გვეგი

— მოიცა ერთი, კარგათ გავსინჯო, თუ შემდეგ ამჩემ თანამშრომელითაგან რომელი „შტატში“ ჩავრიცხო, რომელი „შტატგარეშე“ გავრიცხო, ხოლო რომელი სრულიად „შევაშოკო“...

მ ე ტ რ ო ზ ი ვ ი

(სატირა I მოქ.)

მომხმედნი:

- ბარბალე—კაპასი დედაკაცი
- გიგო—მესამე ნოქარი (ტერო-ქობი);
- მიკია—ვაჭარი.
- კეცელა—ხანში შესული მანდილანახი,
- გამგე კოოპერატივის;
- 1 ნოქარი;
- 2 ნოქარი;
- ფაცია;
- სონია;
- რუსტამ-მირზა-რეჯიბ-ოდლი—თათარი;
- დექსო—გლეხი;
- ხუცესი;
- ლურჯხალათელნი;
- კონფერანსიე.

(სცენა წარმოადგენს კოოპერატივს. მოწყობილია ლაგები, მოსჩანს ყაფაზები, რაზედაც აწყვია ფართალი. კოოპერატივს აქვს ორი კარები: ერთი მუშტრებისათვის, ხოლო მეორე წარმოადგენს გამგის კაბინეტს. უკანა ყედელი წარმოადგენს დიდ გამწე ფარდას, რომელიც დახურულია დრომდე, ხოლო, როცა ეს პიესის კვანძის გახსნისნოვად საჭირო შეიქნება, მაშინ გაღიწევა ფარდა და გაიხსნება პიესის კვანძი. სცენაზე არიან: ნოქარი გიგო და კონფერანსიე. გიგო რაღაცას დალაყუნობს და თითონაც არ იცის, რას აკეთებს. სცენაზე, წინა პლანზე

გვერდით წის კონფერანსიე. დილა არის, ჯერ სხვა ნოქარები არ მოსულან და არც მუშტრები სჩანან).

გამოსცლა 1.

კონფერანსიე—საცოდავი ჩენი გიგო ამ მეშკოპის ნოქარია, უნდილია უბედური, რაღაც გლახა ნაქმარია;

სად არ დაღვა სამსახურში, ვერ გამოვლა ვერსად, ვერა, უსაქმოება და შიშული ბოდაკულს უბებლზე დეენერა...

ხან ჟუგოსმა დაიბოვია, ხან კი თითონ აღარ დაღვა, გარშეაც კი სასაღლიათო უბედური ვერ გამოვლა.

დღეს აქა ჩენი გიგო, მეშკოპის ნოქარია, მაგარამ იქაც დაფართხალომს, როგორც დაკლული ვარია!

გამოსცლა 2.

1 და 2 ნოქრები—(გიგოს) გამარჯვება, გიგო, გამარჯ-

გოდება გრიშაშვილისა

ანი სად ყრია ჩვენი დიდება!
 ლამის სირცხვილით ამოვხას ლოყა...
 ახს გოდებდა და ამ გოდებას
 ქველი ფილისის ბოკება მოჰყავი..

გულუბრყვილო თავმჯდომარე

ორი დღით გავცდი ქალაქს,
 ქალაქს, დავხარტულს, მტერიანს,
 ვეწვიე მყუდრო ალაგს,
 სოფელს მშვიდას და სვიანს,
 და ეს ამავე სწორედ,
 მე რომ აქ ვაცნობ მკითხველს,
 მოხდა მისის ბოლოს,
 როგორც სოფელში მითხრეს...
 ერთ თემის თავმჯდომარეს
 ბურღი ეკარა ხელში,
 თუმც ბურღით მუშაობა,
 არ ახსოვს თავის დღეში!
 ცხენის ქინებით, კობტად
 ჩვენ თემზე ჩაიარა —
 და ჩვენი თავმჯდომარე
 დუქანში დაიბარა!
 ერთი ტარიფის ხალხია,
 ერთმანეთს შეხედენ მისივე!
 დამხდელურმა კითხა: ბურღი
 სად გქონდა, სად იყოდ!
 მოსული ამბობს: „არასდ!
 აქედან მიმაქვს თემში:

მიწვესა ებურღავ სოფლად,
 ნავით ამოდის ჩვენში...
 ნუ ხუმრობ! აბა, მითხარა
 თქვენს თემში ნავის რა უნდა?
 აი! შე ცრუ და ვირთხა!
 (დამხედურს სიცრუე სძულდა)
 — რამ მოვავთან, კაცო,
 რა არის სულ ხუმრობს-
 ენახა, შენ მითხოდენ ნავთან,
 რომ ფეხი გაიხურო.
 მე მართალს გეუბნები,
 შენ იცი, თუ არ გჯერა...
 ესლა მე მასხედ ვეფქობ,
 რაში ჩავასხა ყველა!
 არა და, იქ იქცევა
 ამდენი ნავით ტყვილა
 — „შენ ხუმრობ!“ — თუ ეხუმრობ-
 დე!
 არ გამითენდენ დილა...
 — ნაშ თუ ეგ მართალია,
 ამოდის თქვენში ნავით,
 ბოქვებს გათხოვებთ, კაცო,

გვეჩნება ცალი ათი!
 კობაქობის ბოქვებს
 მისივე უღიბის ჩივილს
 იცის, რომ საძაღვსა მისივე
 მას ნავითთ ლაბურუნებს...
 გადის მას შემდეგ ხანი,
 ნავის ცლის თავმჯდომარე...
 არ მოდის იმას ნავით,
 რთხის უნათებს მოვარე...
 ძაფი გაუწყდა ლოდინს —
 და თავმჯდომარე გოდებს...
 კობაქობის ბოქვებს
 ითხოვს ცარიელ ბოქვებს,
 იწყება ორ თემ შუა
 ბოქვებზე შეხლა, დევა...
 ასეთი ხალხით საქმე,
 ვინ იტყვის, რომ წინ წავაი..

მელა კულა.

ბიქტორი კურდღლის მაგიერათ

(ძირულისათვის)
 ბიქტორმა სთქვა: „ბანგე ვხეიარ
 ვეოენ მოვა ჩემხედლო,
 ულგემ გრხით საქმეთით
 ფეღლები ხშირით ცხენხედლო“.
 ბანგის ფეღლები შეველაწმე
 ხესკიკიანის ფენსეაიო
 მიყვარს მკლავთა შემოხვევა
 ტიტლეკაზა წელხედლო...
 გაიგინდე: კაცო მოდის,
 პირითელი ბქეს გვერდხედლო;
 მილიციონერებს მოუღმის,
 გულმოსილნი ჩემხედლო...
 რა შევინაწე ვავხზოდო,
 ვადავჯავ სხვა სელხედლო.
 მე მოკვიდნენ და ზრდილობით
 მეც წამოიხტი ზეზედლო.
 არ დამიშურეს: ერთმა წუწქვა
 კონდაბი მკრა წელხედლო.
 გამათრიეს, ავივანენ,
 ჩამომკიდეს ხეხედლო,
 ვერაუტრი ვერ დამაკლეს,
 თუმც დამხილეს ძალხედლო;
 მხოლოდ ეს სთქვეს: „ღრობითი
 მიკენსათ სამსახურხედლო“.
 დღეს კი არხენათა ვარ,
 ვიმღერი ხომ ხმხედლო;
 ჩვენი თავმჯდომარეს ხომ ბინდი
 ავწყუბე თვალხედლო?!

ძირუდელი თულა.

ლექსო ვადის)

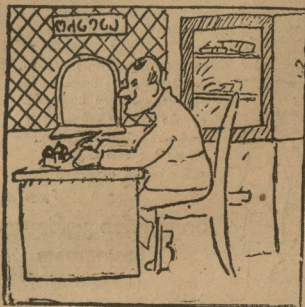
ხუცესი—იშე! რა უნდა ამ ურჯულს ჩემგან?
 რუსტამ—რჯული და შენთან ობტურ, ნაშის და
 შენთან ობტურ. ჩემთან რჯულიც არის და ნაშისაც
 ხუცესი—(რომელსაც მოუტრეს ხანაფორე) უი, დავ-
 წყველოს სამას სამოცდა სამაა წინდა გიორგის! ეს რა
 ემშავა გიადამევიდა!...
 — (მიდის და ვაში ჩაილაპარაკებს): დურაქი!
 რუსტამი—(გაჯავრებული) დურაქი და შენა ხარ,
 ეშაქი და შენა ხარ, დანდულს, ჭოფიოდლი...
 2 ნოქ.—რა გინდა რუსტამი?
 რუსტამი—(თვალს ვაყოლებს ხუცესს და გაჯავრე-
 ხული) მულლა, ქოფითილი...
 2 ნოქარი—რუსტამი რა გინდა, ოღარ იტყვი?...
 რუსტამი—(ნოქარს) რა გინდა, რა გინდა... რა გინ-
 და და ჩიითი გინდა!...
 2 ნოქარი—რამდენი მეტრო გინდა? აი, ეს ღირს
 სამი აბაზი, ეს ღირს ითი შურტი, აირჩიე, რომელიც
 გინდა!...
 რუსტამი—მოყერი თ შურტიანი შუდი მეტრო!
 2 ნოქარი—რამდენი?
 რუსტამი—შუდი, შუდი! (უტრიან და მიდის).
 (გაწაში ხუცესს გაჯავრებული) მულლა, ქოფითი-
 ლოლას.
 (გაგრძელება იქნება)

გოგია.

ფ რ ი ლ ო ნ ლ ა რ ი

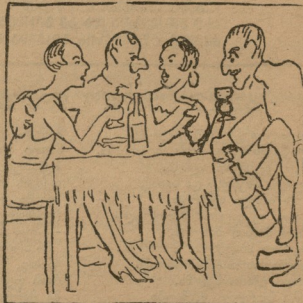
მოლარეა ჩენი ფრიდონი,
რკინის „ლაიცი“ იქ სდგას, მასთან,

ფერადი თუ თეთრი ფული
შიგ უწყევია დასტა დასტა...
და ორი გზა, ორი ლარი,
ორი ხაზი, ორი გეზი,
ფრიდონისთვის იყო ქვეყნად
სამოძრაო ასპარეზი...

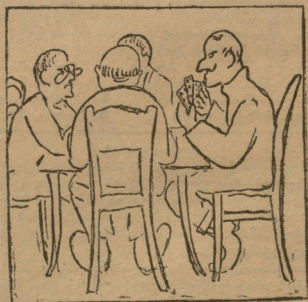
ერთი „სენი“ არ ქაბროდა,

თითქოს ერთი ვერ ზღაპლავდა:

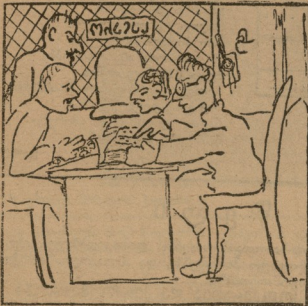
დიღას: ბინით—ხაზინამდის,
ხაზინიდან—სალაროსკენ...
დროზე უნდა მიშველება,
იქ მიმსვლელნი, რომ არ მოსცდნენ...
და ამაყად დააჭეს ფრიდონს
ფულით საესე ტყვიეს ზოხნი,
ხელშიც—ტრისტო! თავში—ფლოსტო...
სხვა შეგნება მორია... მორჩაია...
შოლოთ ბოლოს აჰ ბოლო დროი
აჯი ვაჰკრა ქაჯმა გვერდში!
ქალებს წყვილად და: ტარებს,
ვერ „თავსდება“, ვერა—ერთშია...
და იქ... და იქ, მტკრის ფერდობში,
რომ ისევია „ელდორადო“.
უყვარს ფრიდონს „ღამის ტება“,
ღროს ტარება უყვარს ფართოს...

ვაზინოსაც შეეგება,
ღამ-ღამობით კარტს ჰფურცლავდა...

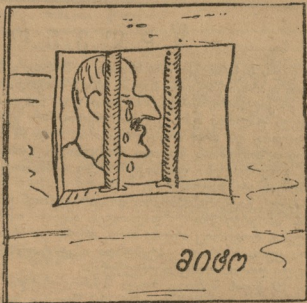
და ამ ზომით, და ამ გზებით
 დაეჩუტა ფრიდონს ჯიბე...
 მე შენ გეტყვი, სალაროში
 სჭირდებოდა იმას კიბე...
 მოსწი კარს და გაივალე,
 ამოიღე დასტა-დასტა,
 მე შენ ვითხრა, აქ სხვებსავით.
 მოვიხდებდა „კულში“ დაქდა...
 მაგრამ... მაგრამ არ ეძინა
 მუშაკლებინს და რევიზიას:
 ტუბილობდა... ცხოვრობდა:
 ვინ იძულებდა „ქასებს“ ზიანს!
 და ერთ დღით... დღით არა,
 ხაზინიდან, რომ დაბრუნდა,
 ფრიდონს თავზე ცა დაეცა,
 სედ მზეც შავად გადმობრუნდა...

ზოცა ფრიდონ სათლით ხელში
 კარებისკენ მიიწია...
 მემდეგ—სულღის... ახსოვს ფრიდონს...
 როგორც გუშინ, ახსოვს ყველა...

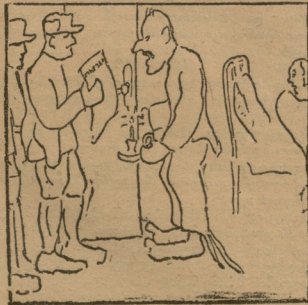

ტყვილად მოსცდა ღვემაჩვიდა,
 მისხიშვილმაც ვერ უშველა...

რევიზია!... რევიზია!...
 აერია ფრიდონს „სხენში“!
 იცის საქმე, როგორაც აქვს,
 იცის მაგრამ... დარჩეს ჩიონში...
 — ეს რა არის? ეს—რა?!... ეს—რა?!...
 და ფრიდონიც ჰკიბავს... ჰკიბავს...
 მგონია, თუ ადრინდულად
 თავს ახლაც გამოიქვლიბავს!
 შიში თუმცე აქვს, მაინც ნიბა
 არ უტყუდება ფრიდონს არა..
 და იმ დამეს, ლოვინისკენ
 საძილოთ რომ დაიხარა;
 — გაკუს!... გაკუს!... კარზე ხდლი!

და დღეს... და დღეს ზის კვლავ ფრიდონ,
 როგორც უწინ, ბადეს იქით,
 მხოლოთ აქ ფულს ხელს არ ურტევს,
 არც სალარო დამზერს რიბით!...
 შაზირა.

ორღერი და მილიცია!

ქ უ თ ა ი ს ი

— „რის მაქნისია ბალი ზაფხულში,
 — „ზამთრობით არ სჯობს შოგ სეცე-
 ნობა“?!

აქ აღმასკომმა ბრძანა ეს ასე,
 ასე ბრძანა და ასეც ირება!
 ქალაქის ბალი წითელი მიწით
 აზილა, როგორც მერჯული ღობი,
 შიხურა მაგრათ ბალის კარები
 და ზედ დააღო დიდი ბოქლომი!
 ამ შვა ზაფხულში გენიოსური
 ეს საქმე, ნეტაც, ვინ მოგონა?!
 მე აღმასკომის თავმჯდომარე კი
 უფრო ჰკვიანი ვაცი მეგონა!

სიმრავლემ ადინა

თელავის ელსადგურის

შენ ამბობდი ჩვენს მუშათა კოოპერატივს, საქონელთან, მუშაობრივ აკლიაო?...
— ეს ხომ ოლდის წულბეს ეხვევა ხალხო.

თელავის ელსადგური კარგი გამგის ხელშია, დათვალია ეს გამგე, კაცია სამოთხეშია: თეორიულ ფასს ვარგე თუმანს იღებს დღეშია ცოლის მამაც მოიყვანა, მოყვება გვერდშია. ეს ორი ვაგებატონი ორსამს გვეტყვებენ დღეშია. სიტყვა თუ შეუბრუნე, ხელს წაგებურს ყელშია, ავტორი ხელში ჩაივლეს, ვაიძაოთენ წულშია. რაილი და ელსადგური მთ პირად სარჩელშია ეს ორი რომ ასე ლხინობს, მუშა სატანჯველშია. პრთუკეობისაც არ მოახმარა, ისე გასწყვეტს წულშია, ნეტავ, დაჩინენ ეს ვაგებები სანამ ასე ზნელშია?..

კვალი.

წ ა ღ ვ ე რ ი 1928 წ ე ლ ს

1928 წელს საქართველოში, სხვათა შორის, განმეზღვრილი იყო აგარაკი წალღერი, სადაც უხვად იჭმეოდა სურნელგებდა ყვევლებსა, წიწვიან ხეებსა და... ნესებსა.

მას ხელს უშლიდა ფრიად უმნიშვნელო რამ: კეთილმოწყობილობა. ეს არც არის ვასაკვირი, რადგან მაშინ წალღერის აღმსკომთან არ იყო მოწყობილი კეთილმოწყობის განყოფილება და საკურორტო სამმართველოს კი ამისათვის არ ეცალა.

1928 წელს წალღერის პარკში, მოაგარაკებთან ერთად, თითქმის „პოდრუსკით“ დადილიერნ ისეთი ოთხზეხა ცხოველები, როგორც არიან: ხარი, ძროხა და სხვა. მოაგარაკის ყურს ხშირად ატკობდა ივე ტალახში ჩაქურებული ოღრის სამშური ღრუტენი.

ახლა, 10 წლის შემდეგ, როცა მისრულებულია წალღერის საკურორტო მშენებლობის 50 წლიანი პერსპექტიული გეგმა, რასაკვირველია, სულ სხვა სურათია.

1928 წლის წალღერი კი ერთადერთად ფარგლებს წარმოადგენდა: ქუჩები საესე იყო საქონლის პატეივი, თხრილები თავისი მიზანსით საცანაშაქათა მიღებს წარმოადგენდა და ფესხადგობებში შიშით შედიოდნენ, რადგანაც არ იყო აქილებული დაბერულ ფიტერებში ჩაყარავენის შესაძლებლობა.

მკიდევინა და კალწინარი

იმ წელს, რომელზედაც გვაქვს საუბარი, წალღერში გავრცელებული იყო ორგვარი ემიდემია: „საპარიკამბერო“ და „საკაბილიეტიო“.

არსებობდა, არც ერთი ამ ემიდემიათაგანი არ იყო საშიში, მაგრამ ისინი მაინც წარმოადგენდნ დროებით სოციალურ მოვლებსა წალღერის თანამედროვე ცხოვრებაში. თითო მოაგარაკეზე მოდიოდა თითო პარიკამბერი, ხოლო ყოველ მოაგარაკს თითო კბილზე—თითო კბილის ექმი. მიუხედავად ამისა, აგარაკის ფარგლებში ხშირად მხებდებოდათ თანავალდებულო მოაგარაკეს არ იყო მშვიდათი კბილის ტყვიელს ვაშო ყბაბევილის მოჭალაჭეც, ბოროტი ენები ამბობდნ, რომ კბილის ტყვიელს სწორედ კბილის ექიმთან ყოფნით წარმოადგებოდა, ხოლო თმის გაბურთენ—პარიკამბერებთან სიარულისაგან.

სურსათ-სანოვების სიძვირე დამოკიდებული იყო მეტროპოლიტოლოგიურ პირებზე და მოეპირეთა ფსიქოლოგიურ მგომარებობზე.

კოოპერატივი და კამკო მკამრება

როგორც ყველგან, ისე წალღერშიც თელღებოდა კოოპერატივი, მაგრამ იგი მხოლოდ... ითვლებოდა. კოოპერატიული დღენის ვახსნა ისევე და ისევე მაღაზის გამგის და ნოქიების ხასიათსა და ხოშზე იყო დამოკიდებული. ყოველ შემთხვევაში, წალღერის არც ერთმა მოაგარაკემ არ იცოდა, თუ რითის იყო ლა კოოპერატიული დღენი. თვით მაღაზიაში ბოლომად იყო საქონელი, მხოლოდ ნაცლებათ მოიპობოდა პირველ მოთხოვნულებს საგნები, სურსათ-სანოვავე და სხ. სამაგერიოთ, კერძო სავაქოებენი დღე და ღამ და იყო ლა, როგორც იგივე ბოროტი ენები ვაიძაზოდნენ, კერძო სავაქოთს როლი თანდათან იხრებოდა აგარაკის სავაქო ბრუნვაში.

გასართობები

წალღერში ბოლომად იყო ისეთი კულტურული გასართობები, როგორიც არის: „სოციალიზა“, „მეგულამ მკამო“, „ლოტერეა“ და სხ. სამაგერიოთ, იქ საწითლითაც კერძო ანოვითი მეთნასაცავ-სამკითხველოს, ჭადრაკს და სხვა ამისათვის.

კრიზისები

როგორც საერთოდ ხდებდა ცხოვრებაში, ისე წალღერშიაც იყო ერთგვარი კრიზისი. ეს ვახლდათ კრიზისი ნავთის.

ნუ გავიკვირდებთ: მართალია ბაქოს ისეთივე გეოგრაფიული მდებარეობა ექნა, როგორც ახლა, მანძილიც იგივე იყო, რაც ახლა არის, რაინის ჭვაც იყო და ნავთის ბიღონებაც, მაგრამ წალღერში ნავთის კრიზისი მაინც მუდამ იყო.

ისეთებიც იყენენ, რომლებიც ამბობდნ, რომ წალღერში ნავთის კრიზისი გამოწვეული იყო „სტანდარტ ოილი“ არესიულ მოქმედებით იყო მთავრე ვკველი, რომელიც წალღერის უნაეთობას კელოგის პაქვს აწერდა. იყო საზოგადოების მესამე ნაწილი, რომელიც ნავთის კრიზისს ბაქო-ბათუმის მფორე ნავთისდენის ვაყვანის დავიანებით ხსნიდა.

მიუხედავად ამისა, გამოჩნდნ ისეთი აყვირებიც, რომ-

ს ა ა გ ა რ ა კ მ

წაფხულს მანვლის გაღები...

ნარდი... ძამაკი... ქალები...

ლებიც ამბობდნენ, რომ წიღვერის უნაეთობა ადგილობრივ მუშაკების უთაობაში უნდა ვეძებოთ. ამ უკანასკნელმა შეხედულებამ ფართო გამოხმაურება პოვა წიღვერის მოაგარაკეთა ფართო ფენებში.

საერთოდ, გამწვანებულმა კამათმა უფრო ვიარათულა მდგომარეობა: მოაგარაკენი გათინებამდე ღვებოდნენ რიგში და ელოდნენ (ზშირად ამაოდ) ნავითი დატვირთულ ურემებს (!)... დიად, ნავითი ურემებით მოქონდათ წაღვერში, თუმცა მატარებელი ზშირად ცარიელიც დადიოდა. ზოგიერთები ამტკიცებდნენ — ურემები ახმუშავეს ადგილობრივ მურემეთა შორის უმუშევრობის მოსასობათა.

ლოდინისაგან გალიზინებული მოაგარაკენი, უმთავრესად სკამებით, სკაპ-ლოცინებით და სხვა ჩამოსასვენებელი ნივთებით მოდიოდნენ ნავითი რიგში და ზშირად ჩამოვინებოდათ კაღმც, მით უმეტეს, რომ რიგში მდგომარეობა ნებადართული კონდათ ხვრინვა, ფეხინვა, ფსტვენა და ძილის სხვა ატრიბუტები.

სეთი იყო წაღვერი ამ ათი წლის წინად — 1928 წელს. სუათი მთლიანი იქნება თუ მიუმატებთ რომანოლ სცენებს წაღვერის დასასვენებელ საბლების ზოგიერთ, ფრად ინტიმურ კუნძულებში.
აღლარ-აღლარსან.

უბედური შემთხვევა

ნეოკლასიკური პოეზია

(გაზრქაძე, იხ. „ტარტაროვი“, № 163). თაური მორა

იმის ვამბობდი...
არის სეთი მენდერი წამები,
როდესაც კაცი, ან სიხვედით განაწამები,
სალამობით შეღებთარ კლუბში, რომ დაისვენო
და თანაც ყელი ნაყინით ან და ბურახით გაისველო...
(ქლებში ხომ ყველაფერს „დაკლებულ“ ფასებში
ჰყლიანს!...)
მეგრამ სმა-ჭამა ჯიბის ბიუჯეტზეც ჰკვიდა!
მიერთმეც რამეს,
რის შემდეგ, შენაც, „საგარეოთ“ გამიწყოხივით,
„გაბეჭულავენ“ ნემანავით ჯიბებში ხელზე-ჩაწყო-
ბილი...
როს მოგწყენდება თაბრუ დამხვევი ტრიალი
და დაუსრულაბელი ხეტიალი,
შესღებთი წუთით
(ხელში ჰქლით,
და ხმეცბოროკრატის მიედლორ პოზით)
და ყელ-მონადერი კომყოფიჩივით, პირში „სოფტ-
სკი“ პაპიროსით,
ათვალიერებ ვაყებს და ქალებს...
სე და ამრიგად წყლის ასმეც თვალებს...
უკრავს ორკესტრი...
და ასტროუმი მისეტორი

ასტრონომიულთ „ოსტობს“!...
ერთი „პინეტა“ მუსიკანტი,
კამიჩიით მსგებელი და გიგანტი,
„ტორადორში“ ურეც „ფოქსტრობს“...
(აღბით, ისიც თუ „ოსტობს“!...)
დღებარ და თვალთა ხედვის რეგის ტრაციაში ატყ-
რებ ყველას!
ზოგის დემის, ზოგის ცხვირის ცემის,
ხოლო ზოგის ხელოს...
აგრე პოეტი ობოლდა ზის მარტოთ მარტო, ჩაფიჭ-
რებულთა,
(აღბით, მიტომ, რომ „გოხიზდაბმა“ არ ვამოსცხ
მისი ლექსთა კრებული...)
სამკითხველოს კარებში კი კერკეპაძე კოტიკი,
რომელსაც შუბლ ქვეშ მოშლილი აქვს თითქმის
ყველა „გინტიკი“,
კარიკატურული, კრეტინ კატია რიკრიკოვას აგრამ
ტრეებს
რომელიც „ჩობლანიაში“ ისე ხმამაღლა ტრეკეებს,
რომ ჩემდავის მოშლილი „გრომგოგოგოტიბელი“
გეგონებთა,
ისე აგირებს თავს, ჰქუას და გონებას...
„ფენფაგოლოკიდან“ გამოდის რიგი ქალების

დიდი ცოდვის „აღსარება“

გ ა ხ მ ა რ ო

(სამყურნალო წყალის ექსპერიმენტი ექსპერიმენტი)

— მამაო მარხვა ვაბრებე და არ ვიცი, რაღა მე-
შველებლა!

— დიდი ცოდვა ჩაიდინეა, შვილიო..

— ვანა, მე ჩავიდინე? მეტურეს პურში ვეხებრთელა
ტარაკანა ვამოცეხო, ედარ შევინიშნე და პირდაპილ შიგ
შავატანე..

ბაზმაროს მოსდის ცნობები:
სიღლიც არს ცხელი წყალით
ფიკო ამბობს, ანთაძე:
„თვით ვადავლეთ თვლილი“.
ამ წყალმა სასწაულებრივ
განკურნა ერთი ქალიო..
— სიცხლით კერტესსა მოხარშავს,
ჭკრა ივლიანმეც ბანიო..
ღაძირა ექსპერიმენტი,
რომ მოხიბლოს ვალიო,
ცამეტი კაცით შემდგარი
და ერთიც წინამძღოარიო.
მივიდა, მაგრამ რა ნახა,
ბაყაყთა საბუღარიო:
ორი მოხრდილი ბაყაყი
სიანდა ჯირკს წამოხვდარიო,
ამ რიგით ექსპერიმენტი,
ნობილეს ღამავარიო..
დაბრუნდა სრულად უწინებლად,
არ დაუტარაგეს კვალიო.
კოწინა დოქტორა გრიშასა:
„ექსპერიმენტი ჩვენიო
მოით სჯობს ნობილესსა, რომ
არ დაუბრუნებთ ცხენიო.
და არ დასჯირდა ჩვენს ძეხნას
„ქრასინ“ და „ამუნდსენიო“..“

წიწმითი.

(შოკებელი მანდილოსნები მათ უცქირიან იქვს
თვლებით:..)
„რუნესტეიაო“ თამარკრეკელი კომსოლოკა
არმივლათა ერთად გარნოშავან ბტის და როკავს..
აი, იქ ერთი ჯგუფუა უკანს რადიოს,
მეოზო ჯგუფი უსმენს.. (შოლოთ ორივე სქესის
„ქორ-რადიოსს“).

ერთ „მეშანკას“ აცირებებს მზისგან გარუჯული
ექსპურსანტები.
რომელთაც შიშველ ფეხებზე აცვით გაქეპილი
„სანდლები“..
„კრული“-ნი სოლიდოტ ანუ გარკი-
ლება უკან მოსდევს.
დღნ-კიხრი.

რევიზიის მოლოდინში

სენა: — სკოლის სამასწავლებლო. დილა, მაგინდათან
ზის ფაცია.
ფაცია:—ერთი, წვეს გოლქერბოვად ამ რევიზიას
და, თუ გინდა, ჩემს სირაქე სანთელს ოუნთებ ანჩია
ხატს.
„ნიჩრტა ნე დელაიუტ მოი დეტა“. ჯერ იყო და
დიდი ხაზითაი, მერე ყელქეცება, მერე ექსპურსიები,
ჩემი სიზარმაცე, არშიკობა - სიყვარულობი და ეს სას-
წალო წელი მე ვაჩინდა.
რა ჯანდაბა დავახედრო რევიზიას, ა? ლამაზი
მინც იყო, რომ მევეწონო, იმ ოჯახ-ამოსაყლებს.
კაკო:— ვამარჯობა, ფაცია! რამ დავაღიანა, შე
ქალო, ხუთი წლის შეყვარებულებითი?
ფაცია:—თუ ძმა ხარ, მითხარი: რევიზია რომელ
სკოლაშია, ხო არ იცი?
კაკო:—აგერა, მუხანაში. (ფაცია შეკრთება). ხომ
იცი ჩემი მოწაფეების ამბავი. რადო ჰკითხეთ სად ცხოვ-
რობ-თქვა, ამერიკაში—ასე ვიპასუხებენ. რა ექნა,
არ ვიცი! ვაგებლ ავად! რაფერი ვაგებდე! დავიჭრა რამე!
რაფერი დავიჭრა არა და ჰქანის მად ვაფუჭებელი მაქვს,
მთელი ლამები რევიზიორები მივანდებნა. ჩემი გიტარა,
მანდალინა, სკრიპკა, ახლად გამოწერილი ვარძიშკა და
ველოსიპედი საქულის ობოლივით არიან ჩამოწერივე-
ბული. ცრემლის ნაკადში იხრებიან. ერთი თვეა, ზე-

დაც არ შემხებდაც მათთვის. რევიზიის მოლოდინში თა-
ვიც დამავიწყდა.
შალვა:—გამარჯობათ თქვენი. (რავა საქმეები, სა-
და რევიზია თუ იცი? ერთად ციოხებიან). თუ ძმა ხარ,
თავი დამანებეთ. ახლა შემოიძინა ის ჩემი შეყვარებუ-
ლი ანიჩკა, წუხელი „სეიდანია“ დამინწმუნა და 2 საათამ-
დით ნიკოს ჭინკარს იქით რა ბოლოა, იქ გიყავით აყუ-
დებული კელატარივით. ვაკეთობლება არ მომიხვადე-
ბია, რევიზია მუხიანში ყოფილა, ასე მოწერიდა ამ დი-
ლას“. უღრამე: „შემევიდენ თუ არა, რომ მასწავლებელ-
ის აქნავე ამოვუხეკს ვერანდლიანო“. თორემ, თუ
მთელი სკოან-კანონებით და მისი ინსტრუმენტ-ტორნი-
ზით არ გადაეცი ვაკეთილი, ისეთ ნიორიწ..
კომპლექსიზაცია, ნატურალიზაცია, ბიოლოგიზა-
ცია, დემოკრაზაცია და ათასი მამაპალომობიზაცია უნდა
იყოს შეპასილიანტებულ, შერწყულ-შეწოვილი.
საშა:—გამარჯობათ პოლკონიკებო! გილოცავთ რე-
ვიზიის დღეს. (ველანო ერთად—რავა, ზიკო საქმე, რა-
ვაა?). ...აუფუ.. მე რაღა. იმისათნა მიეცი საკრამენ-
ტოსი ორი თვეა „თხა და გიგო“-ს გასწავლი მოწაფეებს-
ვფიჭობდი: აი, აგერ მოვა რევიზიას, აი, აგერთვეა,
მზა არ შეგვკამოს ჭირბი. ეს დღეები მე ვახლოწინდენ და
მე მესამე სემესტრისთვის ხელი არ მომიკიდებია.
თუ გვიდენ სულთა-მუთათეები, სრიალიზაცია ხელში

ვითომ გაბრიყვება მოუხდომა

— სად არის გამგე?
 — აი, ხედავ პირდაპირ სახლს?!.
 — როგორ? ამ სახლების ჩამორთმევის გაცხელბულ პერიოდში თუ თუ დავიჯერო, რომ გამგეს შეარჩიეს იქ სახლი?!.
 — არა, მას კი არაფერი შეარჩინეს, პირიქით, ხუთი წლით იქ ჯდომა მიუხაჯეს და ისიც სახტიკი იზოლიაციით..

ჩონბატაური

ესე ამბავი, ტარტაროზ, საქმეა მერაღ უცები, სულ, რაღაც ათი დღე არის, კულდეს რომ სწევენ ხელები.. კოულ იყოს მათი სახელი რომ გახაზათ, ნეტავი, დღეს რომ ნუკრივით დასტინა, გუშინ-წინ განაბრტუავე?! ჩამოიკიდეს „ოლია“! მოისინეს „ანაფორები“ და ფარეგაშობენ ისე, ვით გულ შეშარავი ყოზრნები..

ალბათ, თუ ემბოკოზოზმა... (მაკ მაქეს ვანავუნები) ჩამოსვლასთანვე ხუცებთან აბაბა გრამაფონები: —გამბნევილი, რადგან ძველ დრო-ზე — დრო დადგა უკეთესიო სულ „სხვანაირით“ ელაცულობთ, გამოცხელილია წესით.. (ზამ ხელავით მოთმინებთა იპოვილი კიდევ „ხედავია“). ამ როგად, ბერის ნორტებით, მღვდლები გავიდენ გლებზეში, (საწყლები.. ისე დარბოდენ..

ტყავი გამოძვრით ცხებენი, ვაპ, რომ არაფერ ჯერ კიდევ იყენს ხალხსუ „ხედავით“ (უფრო ბებრებმა..) რომ კვალად ელანდებიან ღმერთები.. ხვეულებრივით, ვით ძველათ, დავარგეს თვისი „ხონჩები“, საჭელებს თან მიაცილეს ლოკვის საფასო გროზები. და ბერს მიაბრუნეს რიდიბით, გარემოსეულს ხუცებით, (ღლავეით პირს რომ ამხნედენ დილა ხაოს მშვიერ მუცლებით..) დამბრძანდა ბერი თამაზად, ხუცები ვოჭებს ყლაპავდენ და კმაყოფილი პირი ჯვრით მალობას გამოხატავდენ.. მაგრამ როდესაც ფულბის ღარიბ დაუღვათ გაყოფის, თქვენს მტერს ისეთი ნესტორ მღვდელს თურმე მოთმინევ არ მყოფნის.. ბერს უთხრა: „გატყობ მაშაო, სულელი ხარ და ცეტოი, ფულს შეაზე მიყოფ, არ გესმის, რომ მინდა შენზე მეტიო..“ შესწავლილ მარტოს კი არ მაქეს, მე, დამწინილი ხაზაო, — შევლი მყავს ერთი — უმაღლეს უკვე ათავებს ახლაო. მყოფ, სამულოდან სწავილული დიდის კარზოი, მესამეც „ფორმატეცეკა“, საბოთა აფთიაქითი!.. ბერს ვეცინა.. თან მწარედ დააკაქუნა კბილები და სთქვა: სუ ყველა ნასაულო თუ ყავს ამ ხუცესს შევლი მამ, მაისი ხუცურ სიყოფს, რით არ ამხედენ ისინი?! კითხულობს ბერი და პირზე მას არ შორიდება სიცილიო.. შერდევ ადგა და წავედა, აღაჯრ-საკურთხი! არც-გროზა: მეგინი, ეს მასაც კი უკვირს, ასე რომ ხდება—ამ დროში!

წაველა.

ძიკავია. ისიც ქე ვიცი, ბარე ორი თქვენგან რო დას-რიალდება ქონიან ნიხაფზე, დიდა რა გენა? შეგვიღვარ თქვენს მდგომარეობაში, მარა აღდხანს ვერ ვიჩრებთ: მა-ლუ გამოვიდვარა იქიდან. მე ის მიკლავს გულს, რომ ვამაგირებია მომატებუ-ლი და ეხლა მოხსნა სამსახურიდან სიკვდილი არაა! ეგ არაფერი, ნაშა მითხოვდება, ნაშა. ქანაბარეს, ტა-ვარიშვებო, ჩემი საქმე, ქანაბარეს. (ჯდებდა და უკრავს ვი-ტარას, თან ამღერებდა):
 დავრდომილი სნეული,
 უნუგეშოდ ვსტირი შე,
 რევიზია კარს გვადგა,
 რა ვქნათ, შენი პირამე!
 კოტე ვაჭაკაი: — გამარჯობათ თქვენი. (ერთად—გა-კიმარჯობს, ძია კოტე!).
 ფაცია: — კონსტანტინ გეორგიევინი გამოცდილი პე-დგოფი ხარ, გვიხაზარით როგორ მოვიქცეთ, რევიზია სა-დაცაა შემოაბატებს..
 ვოტე: — შევლებო! რამ შეგაშინათ? რევიზია და სკოლა გავიგონიათ! იმიტომ მიღის წინ ჩვენს საქმე, ის მიამაცხოვრებულები რევიზიის სახით კი არ უნდა გვევ-

ლნებოდენ. (აბა როგორ, აბა როგორ?—ისმის ხმები).
 არ გახსოვთ როგორ ლანძობდენ ინსტრუქტორებს ამას წინეთ გაზ. „მუშა“-ში. ინსტრუქტორები სასწავლო წლის დასაწყისში უნდა მოდიოდნენ, უნდა აბლედენ მასწავლებლებს ასსნა-განმარტებს და არა რევიზიის სახით ევლნიბოდნენ. დღეს რომ შემოვიდეს, ასე უთხ-რათ: —რა დარჩებდა მომეტით, რომ მთხოვ ანგარიშს-თქვა“! (ყველას იმედი მოეცა. ზოგი ნარდს თამაშობს, ზო-გი მანდალიანს უკრავს. კალიშვილები მდგრიან):
 უმედურმა ჩემა ქმარნა
 საღამომდე ყანა ფორცხა,
 საღამომზე რა მოვიდა,
 ერთი ორი ქე მაკოცა,
 ფორცხა, ფორცხა, ფორცხა, ფორცხა
 მყოცნა, მყოცნა, მყოცნა, მყოცნა.
 (მოწაფეები ხრილობენ, თუმცა დარეკილია უკვე საათზე მეტბ).
 ფაცია: —რევიზია, რევიზია, ვაი ჩემ თავს! (ყველამ გარტე გაიხედა. მათ რევიზია ამ მდგომარეობაში წააყუ-დათ).

სცენა ჩიბათის ცხოვრებიდან

(გამაზურში ყურ-მოკრული ამბავი)

კოსტა (ზის თავის დუქანის წინ)— დღეიღუბე კაცი! დღეიღუბე! ტრანია ვამყარებულა რაფერ დროში ვართ! რაფერ დროში ვიძიე რა გქნა?

ხერგი (კრიალოსანით ხელში მოდის): —რაშია კაცო საქმე, რა ვაჯავრებს?

კოსტა:— თავი მოსაკლავით მაჭ, რა გქნა, არ ვიცი. შეიხედე ერთი ჩემს დუქანში, თუ რაზეა 4 თავი ჩიხანია ტრანანს მეტი ამით ირჩინება ცოლშვილი? არ დროში ვიყავით წინეთ, სერგო ჩემო, რა დროში?!

ხერგი:—ნუ გეშინია, კოსტა! კოტა კიდო ვამაგრდი! რაღაცა ამბავი არის. დღეს თუ ხელ აგენი (აღმასკო-მისკენ ვაჩქენებს ხელს) აღარ იქნებიან!..

კოსტა:—შეიხვევ რამე ახალი თუ?

ხერგი:—სინზარი გნახე, დაუტყვეობი. დაცილილი მაჭ...!

კოსტა:—შენ პირს შაქარი, ავი მალე იქნებოდეს, თურა მე რეა რაღა მიჭირს: ყორდანისა ფულებით სამე მაჭ დასლი!..

ხერგი:—შენ ყორდანისა ფულები გქონია და შე კი უფრო უკეთესი—ნიკოლოზის მაჭ. ხანდახან ვამაჭურებ, არ „დანოტოს“ მეთქი!..

კოსტა:—აგი ყოლიფერი კაი, მარა ერთი იგი მო-თხარი, ხომ არ შეგიტყვია ვინ მოკლა გენი ვირო?

ხერგი:—არაფერი არ ვიცი. იმ დღეს აღმასკომს ეხმარა და სილამოს ქე მომკვდარიყო...!

კოსტა (ამოიხიბრებს):— ეჰ! რა კარგი იყო ცხონე-ბული! მეც ეხმარობდი, შენცა ხმარობდი, ავი ხუცეს-სიც (უჩვენებს წინ მოსახლეს) ხმარობდა... ახლა რაით წავადლოთ წისქვილზე სიმინდი?! ოჰ! რა დროში ვართ, რა დროში?!.. (შეიხედავს დუქანში) შოთია! შოთია, გადენე ლორები!..

საქამისგრიდან

მანია.

სოფლად სას-სამ. საკრ. ამხ., რომ უღარიბეს გლე-ხოზის იბტერეს იცავდეს, ეს ეხლა პიონერმაკ კარვად იცის; მაგრამ სულ სხვაგვარად იცის საქამისგრის (ოზუ-რეთის მარხა) საკრედ. ახსნად, თავმჯდომარე ლუკა ძინლაძემ. ლუკა „თავიებულოდ“ აცუთებს საქამებს და სესხს უფრო შეძლებული ამლევი. თავმჯდომარე ამ-ბობს: „ღარბს რომ სესხა მივსცე, ის მაინც ვერ გა-დაიხიბს—დახმარებთ ის ჩაეთლება, რომ სესხს არ მიეცემ და ვალცი არ დაედებოა“. ამა, ერთი დაუტყვი-რითუ? ახირებული ახრია!

ლუკას „საქამნი სავირონი“ ამით როდი იმისაზღ-ვრება: „სათესლე სიმინდი რომ მივიდა, ლუკამ აღმს-კომდანი გამოიტარა ღარიბთა სიბენ, მაგრამ, არ შეგუ-მოს შირმა, როგორც ჩემბარელს არ ვაგუთებია ინგ-ლისის შემოაღროთათვის რაზემ, არც ლუკას იმ სიის მიხედვით არ უმუშავია. იქვე არ ჰყავდა შეძლებული ნათესავები? „პირიცი ნათესავებიცინ“—ო,—აი, ლუკას დევიზი!..

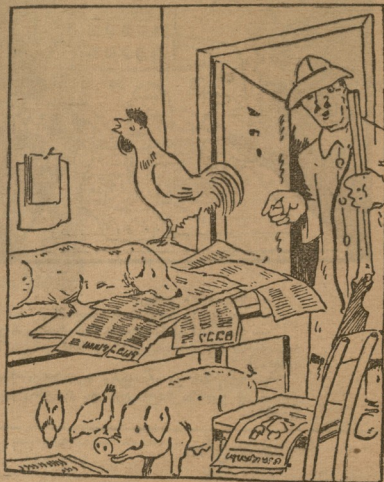
გლეხოზა ლაპარაკობს: „რატომ არ დიქცა ის დღე, რომცა შენ აგრიჩეთ, თითი რატომ არ მოგვ-ცდა მაშინ“—ო.

საკითხავია: ვამგეობა ლუკას „საქამების“ მოწმე ზომ არ არის?!. ვამგეობამ გლეხოზის ასეთი ჩივილი არ უნდა დატოვოს, „ხმად მღლადღელთა უღამბისა შინა“!.. კირილესონ.

შორაპნიდან—მოღრთამდე

1) თუ შეზომანდებით, საღიანდოვ განყოფილების 3 უბანში, ნახათ, ყველა თანკუმრომლებს უსაქმით, დი-სას წაიფუშებენ 3 საათს და შემდეგ კი ზოგი მასხა-რობს, ზოგი ზღაპარს ყვება. უფრო ძველი მესახსობათ ნამყოფი პანჯავიძე, ჩენი ძმა ვალოდია სამუშაოს დას-ჩრულებას წინ ერთი საათი უნდება თარჯიმანს, ვინაიდან უფროს მანგარიშეს, ძია ლუციანოვს ქართული სრუ-

ალკანოს თემის „ალ
მოხ-სამაქითხველო
(არკონი)

მამბე, სიმონ შრუშიძე: ამა, ჩემო, „აღლა“! სამ-კითხველოში არავინ შემოგვპაროს. მე თუ ვინმე მიკი-თხოს, გადავიცე: დღეს ვერ მოვა, არ სცალია-თქო!..

ლიად არ მოსწონს და ისევე რუსულათ აწირმოებს საქ-მეებს, რის შემდეგ გადმოქართულდებასაც უნდა დღეში ერთი თანამკუმრომელი.

2) თუ შეივლით მე-8 საისტატოს ანგარაში მატა-ბელეს ვერ ნახეთ ვერასლოს, მუშები კი ჩივიან, ხო-ლო აღმირსტრეკია სულს.

3) ხარაგაულის სადგურის უფროსი ტელეფონზე არ ვაგაგონებს, სანამ თავით არ მოგებრანება, თუნდაც უახლოეს ორი საათი, ისი გავო სცდება ქვის სატეს კო-რიერში მუშები და ქვით დატვირთული ვაგონები.

4) სადგურ მარელისის მორიგე, ნაუმა გეგეშიძე, კელის ვაჭეთის დამწერსა და სამკითხველსაც უტრია-ლებს დღას.

5) ლეღან-მარელისის თემის აღმასკომის თავმჯ-დომარე მოდის თავის კაბინეტში 12 საათზე, მდივანთ 1-ლ საათზე, ხოლო გლეხები მათ უყურებენ 6 საათი-დან.

6) იმავე თემის ეპოპ-ს განყოფილებაში გამგეს ნახათ აყვირებულს, იმასთან რაიმეს ყიდვა ძნელი და მოუხერხებელია გლეხებისთვის.

7) ხოლო სადგ. მარელისის „ზაქტაპ“-ს ფარდულენ გამგეს ქაბაშვილს ნახათ კვირამო შოლოდ საჭაერ დროგამდუშვებით.

განჯიგბულა.

ფა“ ლა „ოქება“

სიალური

ფ ო ს ბ ა

გამხმ, ბოსო კოკალიანი: აბა შა, ჩემო „ოქე-გა“! ცეცია შავას, არ მიღალატო, ხირცხვილი არ მაჭამო, არ ვაჯუბოსი..

*) იგულისხმეთ: მურია!

სადაც ვიყავი

ვლმარებას

ღმერთმა ელვარება ნუ მოგაკლოს, მიგრამ შენ რა გიშავს, შენ კაი კაცო:

„ხან ერთ ტყეში, ხან მეორეში დაფრინავთ თურმე ფრთებით“..

ვიკითხოთ ჩვენ, ფრთები, რომ არ გაგვანია, ამ ცხელ ზაფხულში ტფილისის ქუჩების მტკრიან ჰაერს რომ ვნთქავთ და იძულებული ვართ კიდევ ზოგი ამ სიციხით ტენშუთხელბული პოეტის „უფი ნაწარმოებუ-ბი“ ვიკითხოთ...!

სანწალუნ-ს

ჩვენ ისეთი სტუმარი არ გვინდა, რომელიც ჯერ სტუმრობასა გვთხოვს და მერე „ხმის ამბლებას“. ჩვენ

სტუმრებს სწორეთ ამ „ხმით“ ვთხოვებო... მაშისადამე, თუ ჩვენი სტუმრობა ვინდათ, ჯერ „ხმა არმოლოეთ“.

„კო-ნი“-ს

სამტრედიის ბაღში ავარბე მოქმედებნო, გვეწოთ, ამას კი არ გვეწოთ, თუ, სახელდობრ, რას აკოტებნს, თქვენი მოწოდება მანც სამართლიანად მიგვანია:

„დაკა-დაკა იწყება
და ასტყდება ხათა,
ბაღის აღმინსტრაცია,
სათა ხარ, სათა“!..

ან და საერთოდ საღ არის აღმინსტრაცია, რომ ყველაფერი ეს მოაწესრიგოს?!..
საკითხი უკვე აღძრულა: „კონი“ არის. ვნახოთ, ვინ რა მოიჯოს?..

ბრავუნას

საერთოდ „ბრავუნი“ ზოგჯერ კარგია, მიგრამ არც გადაჭარბება ვარგა, როგორც თქვენ გეგონებოთ: „ამას ჩანგალი ჩაქცეთ“, „ამას ყური აფუწოთ“, „ამას ცხვირ-ში ამოვკრაო“... ერთი სიტყვით, „თვითონ სჭრიო და თვითვე პკრავთ“. ველარ მიგვხდით ჩვენს დანიშნულე-ბას. „ტარტაროზი“ კი ასე არ სწირავს. ჩვენთან ტარინი თვლითაა, ხოლო წამალი და ლინსიძეებან—საფუთაქო სასწრაო!

ნარსს

ქუთაისის ტექსტორის მღაზინს გამეგ, იგვე კან-ტრალიორი პეტრე თუ საქონელს „წინიდან და უკანი-დანც იძლევა, ამას კარგათ გამოვივლევეთ, ხოლო და-ნარჩენი თქვენს სტენაში სატარტაროზო ვერაფერი აღ-მოგვანინეთ.

ხლავუს

„ათას ერთი ღამე“—დან არის ეს ამბავი თუ ბათონის ცხოვრებიდან. შე კაი კაცო, პირველად თუ იმგზავ-რეთ ბათონში, აბა, რა მოგიდიოდათ?..

ტარტაროზის ნათლია-ს

ჯერ ტარტაროზის ჭრისტიანობა ვინა სთქვა და მე-რე მისი ნათლია?!... მიგრამ ამას რომ თავი დავინებოთ, ველოვს, ჩემბერლემს და მუსკოლინს, რომ ევოტინებოთ, შანდ, თხალსენაკში კი ცოტა ვინმე იყო კბლ-გა-ა-კ-რავი?!..

ველოვს, მუსკოლინს რომ მისიდე, ტარტაროზის საჯალ-მარგებს, „გრძილი ხელეა“ მომშოკლე, ნათლია—ჯან, სენაკს არეებს!..

იგნაშურს

ტარტაროზმა ასე ბრძანა:
„მოახსენეთ იგნაშურსა:
მეზობლის ქალი თუ ჩხუბობს,
შენ ნუ უგღებ იმას ყურსა,
უფრო საზოგადო საქმეს
გაუწევდი „ნასახურს“!..“

იადონ-ს

იადონმა კი არა იალბუზის დონმაც რომ აოგვეწო-როს „ღამეის“ თამაშს ვერაფის აფუკრბალავთ: თუ ვერა-ფერს დამკიან, თავს მანც ვაირთობენ. სულ ერთია, რა თავიც არ უნდა იყვოს.

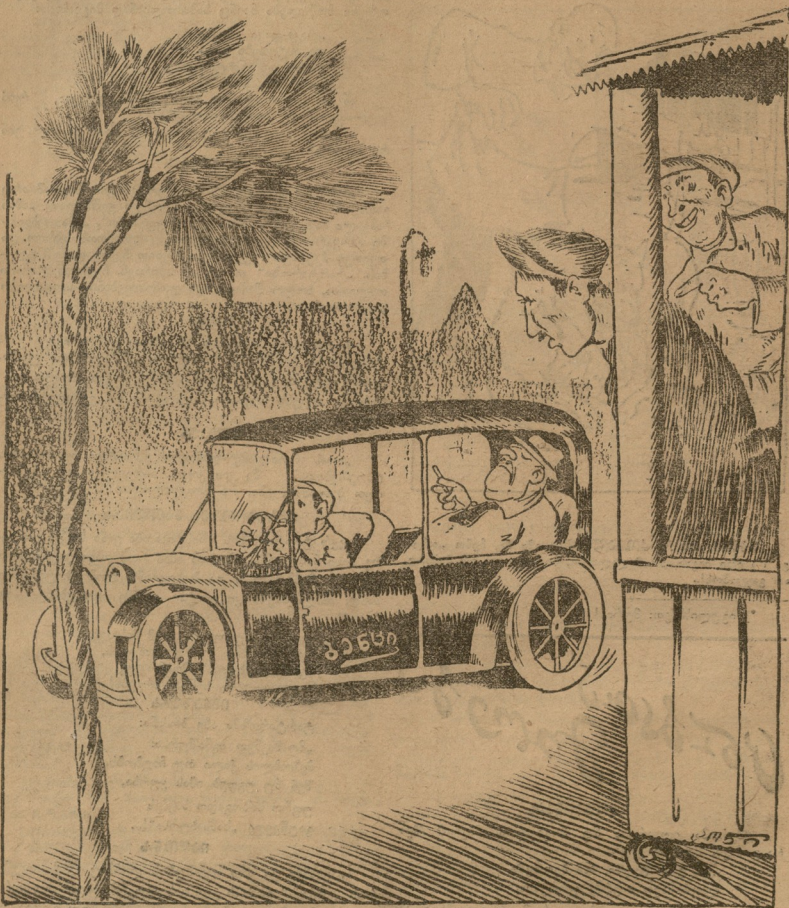
შუთაისის მუხომკოთა გიუროს

იქ ჩვენი იუმორკორს „ლახვარს“ ვიღაც დინტერე-სებული პირები არ ასვენებენ. მიიღეთ ზომები იდგილ-ს-ბრეგ.

ტარტაროზის რედაქცია.

ბ ე ნ ც ე ლ ა კ ი ს „ ბ ე ნ ც ი ”

ბ ა რ ბ ა რ ო ზ ი
შ ი ჯ ჯ ი მ ი ა

— რა კონტად გამოიყურება ის „ბენცი“, თითქმის არც კი იჩვენებს, რომ უბრალო სანაგვეა და მძიტი არაფერია..
 — რომორ?
 — რომორ და მერა ხედავ, რომ უიზ ყოველღვე მხოლოდ ჩმინი ბაგვი ჯდებაჟი.